

Arrest

nr. 80 403 van 27 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 december 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht, verschuldigd door tweede verzoekende partij, van 13 februari 2012 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 12 december 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.2. Deze aanvraag werd ontvankelijk bevonden. Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, en voor Maatschappelijke Integratie, werd de aanvraag op grond van artikel 9ter

van de vreemdelingenwet op 12 december 2011 ongegrond bevonden, Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“Mijnheer de Burgemeester

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.12.2008 werd ingediend door:

[...]

nationaliteit: Iran

adres: [...].

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 8 van de wet van 18 september 2006 tot wijziging van d. wat vent 18 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk word verklaard op 04.05.2009 heb ik de eer mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Het aangehaalde medisch probleem ken niet worden weerhouden eis grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wat van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van do wet var 15 december 1980 te bekomen.

Er worden medische elementen aangehaald voor [H.A.]. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens (zie verslag dd. 02.12.2011 in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde: “Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt mijn inziens geen aandoening die een actueel risico inhoudt voor betrokkenes leven of fysieke integriteit noch een aandoening die een actueel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het land van herkomst is: cfr. het gebrek aan een duidelijke identificatie van een ernstige psychiatrische en/of gynaecologische aandoening laat niet toe de actuele noodzaak tot medische behandeling te bevestigen, noch de beschikbaarheid ervan te beoordelen In het land van herkomst. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen aan terugkeer naar het herkomstland Iran”.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende, behandeling wanneer er geen adequate behandeling in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat aan terugkeer naar het land van herkomst of het land waar do betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeksters voeren een enig middel aan dat luidt als volgt: “Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991) en artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet en het beginsel van behoorlijk bestuur. De enige motivering is dat het aangehaalde medische probleem niet kan worden weerhouden om een verblijfsvergunning te bekomen. De beslissing stelt dat verzoekster niet lijdt aan een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien die niet adequaat behandeld wordt. Dat de bestreden beslissing stelt dat er in Iran voldoende medische zorgen beschikbaar zijn. Dat mijn verzoekster nooit gesteld heeft dat er in Iran geen medische zorgen aanwezig zijn. Dat mijn verzoekster trouwens in Iran psychische hulp zou bekomen. Dat deze hulp echter inadequaat was. In de bestreden beslissing worden twee essentiële punten over het hoofd gezien, waardoor voor mijn verzoekster geen adequate behandeling kan krijgen in haar land van herkomst. Vooreerst is het zo dat Iran het land is waar het trauma zich heeft voorgedaan. Iran is immers waar het de oorsprong van de moeilijkheden liggen. Daar zal zij conform de sha’ria een straf moeten ondergaan omwille van haar relatie met haar vriend, haar zwangerschap buiten huwelijk en haar weigering om met haar schoonbroer te huwen. Dit veroorzaakte bij mijn verzoekster een ernstig psychische aandoening. Het is een algemeen aanvaard principe dat het niet wenselijk, zelfs gevaarlijk, is om iemand terug te sturen naar de plaats waar het trauma werd veroorzaakt. Zodoende is een terugkeer voor haar niet alleen psychisch ondraaglijk, maar zal dit uiteraard een verergering van haar psychische toestand met zich meebrengen. Dat dit een logische conclusie is, die niet gemaakt wordt in de bestreden beslissing. Vervolgens dat mijn verzoekster, bij haar terugkeer terug zal gedwongen worden om te wonen in de vroegere echtelijke woonst. Dat de Iraanse samenleving immers niet aanvaardt dat een vrouw alleen

woont. Dat bij een terugkeer naar de echtelijke woonst, zij terug geconfronteerd wordt met haar schoonfamilie, die sancties zullen eisen. Zij zal niet alleen door haar schoonfamilie met de vinger gewezen worden, maar ook de Ette'laat zal zich tegen haar keren omwille van haar uitlatingen. Dat mijn verzoekster dus voldoet aan beide criteria :dat zij lijdt aan een (psychische) ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en waarvoor er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Mijn verzoeker voldoet dus aan de criteria zoals omschreven in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Dat dit trouwens door het attest van Dr. Guy SWARTENBROEKX en Dr. VALLONS (stuk 3) wordt bevestigd."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

2.3. Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters medisch dossier door de ambtenaar-geneesheer aan een onderzoek werd onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat haar medische aandoening niet voldoet aan de vereisten van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet. De ambtenaar-geneesheer stelde vast dat verzoekster op geen enkele wijze de actualiteit van haar aandoening staft. Verzoekers betwisten dit op geen enkele wijze. Zij ontkennen niet dat zij hebben nagelaten de nodige actuele stukken binnen te brengen tot staving van hun aanvraag. "De bewijslast voor het bestaan van de ziekte rust op de schouders van de vreemdeling, verzoekster kan haar eigen nalatigheid niet verschuiven naar de verwerende partij. De Raad merkt tevens op dat het aan verzoekster toekomt om indien zij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indient, haar actuele medische problematiek aan te tonen met actuele medische attesten. Dit houdt ook in dat verzoekster, indien zij in de loop van de procedure over recentere medische attesten beschikt deze dient over te maken aan de verwerende partij zodat deze er bij het nemen van de bestreden beslissing rekening mee kan houden. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de stukken en gegevens die verzoekers daadwerkelijk hebben voorgelegd.

2.5. Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Iran, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen. Het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toe zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, en voor Maatschappelijke Integratie bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

2.6. Verzoekers maken niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing ten onrechte werd geoordeeld dat zij zich niet kunnen beroepen op artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.7. In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United

Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ('a very exceptional case'), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, N. vs Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, . t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

2.8. In casu geven verzoekers niet aan welke de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing, niet in het minst nu verzoekers ter zake vaag blijven en geen concrete gegevens naar voor brengen of bewijskrachtige stukken voorleggen. Desbetreffend dient ook te worden verwezen naar de deugdelijke besluitvorming van de diverse asielinstanties, die na grondig en diepgaand onderzoek van verzoeksters asielmotieven besliste dat deze ongelooftwaardig waren.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de tweede verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de tweede verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC